

delsløn straks fastsloges til 1,050 Kr., byder dette Forslag i Virkeligheden kun et ringe Vederlag. Ingen, tror jeg, tør vove, hverken i denne Sal eller udenfor, at paastaa, at ikke den Gerning, en dansk Folkeskolelærer udfører, er af saa stor Betydning for Samfundet, at den vistnok kan taale fuld Sammenligning med den Gerning, som udføres af de Folk, der staa i 1ste Lønningsklasse paa det foregaaende Lovforslag. Jeg har tidligere draget en anden Sammenligning — det var, da vi forhøjede de militære Lønninger for Løjtnanterne —, og den tror jeg ogsaa holder Stik. Ogsaa der tror jeg, at den Gerning, en dansk Folkeskolelærer udfører, er vigtigere og af større Betydning for Samfundet end de Folks Gerning, som den Gang fik Lønforbedring. (Munterhed). Man kan finde det morsomt, men det er sandt alligevel. Naar man derfor ser Begyndelseslønnen her, maa man straks indrømme, at Flothed er der ikke noget af.

Maa jeg pege paa et Forhold, som jeg tror der ikke er peget paa før i Dag. Det er dette, at den Lønningsforbedring, som gennemførtes ved Loven af 1899, have Kommunerne mange Steder vistnok til Dels plukket Lærerne for. Skattelovens Fejl kende vi jo alle — ja, i og for sig er det jo ingen Fejl ved Skattelovene, men ved deres Udførelse i Livet. Folk med de faste, bestemte, smaa Indtægter blive ifølge disse Love plukkede forholdsvis stærkt. Dette gælder alle smaa Funktionærer i Statens Tjeneste med faste Lønninger og ikke mindst Folkeskolelærerne. Jeg tror — den Paastand har jeg set fremsat adskillige Gange fra forskellig Side, ogsaa fra Lærernes Side —, at for mange gik hele den Forbedring, de fik i 1899, fløjten ved Skattelovens Gennemførelse. Jeg tror, der er noget om det, og jeg anfører det for at vise, at Lønningsforbedringen af 1899 ogsaa efter den Tid, hvori den blev given, var af ret kneben Natur. Det er, som sagt, navnlig Begyndelseslønningerne, som jeg finder for lave, men nu foreslaas det altsaa at forhøje dem med disse 25 pCt. Den ærede Ordfører erkendte, at den Maade, dette skulde foregaa paa, godt kunde angribes. Heri har han Ret. Det er ikke min Hensigt her at angribe denne Maade, men jeg kan dog ikke helt undlade at omtale adskillige Mangler derved. Det er jo ganske rigtigt, som et æret Medlem afbrød den ærede Ordfører, da han havde Ordet, at den, der meget haver, skal meget gives. Den ærede Ordfører nævnedes jo selv Eksempler paa, hvorledes

et Embede, der i Øjeblikket var paa 720 Kr., kun blev forhøjet til 900 Kr., medens et Embede paa 1,120 Kr. gik op til 1,400 Kr.; det peger netop i den Retning, at den, der har mest, ogsaa faar mest, men det synes jeg er højst uheldigt. Jeg gaar ud fra, at naar der er flere Lærere i en Kommune, og de i alt væsentligt udføre det samme Arbejde og den samme Gerning, bør de have nogenlunde samme Løn. Der kan i Øjeblikket være en ret stor Forskel indenfor den enkelte Kommunes Grænser, men denne Forskel forøges, naar denne Lov gennemføres. Det glæder mig i høj Grad, at den ærede Ordfører er enig deri, thi jeg tror, vi maa se at faa rettet dette Forhold paa en eller anden Maade, for at ikke det gamle Ordsprog, at den, der har mest, ogsaa skal gives mest, skal knæsættes i dette Ting, thi det tror jeg ikke vil være i fuld Overensstemmelse med Retfærdighedsprincippet. Man kan mulig fra enkelte Sider sige, at den Forskel, der maaske er paa Lønningerne indenfor den enkelte Kommune, ikke er saa stor, selv om det er en 2—3—400 Kr., men hvis disse Lærere skulle virke der en Menneskealder, vil det dog sikkert fra vort Standpunkt og fra Lærernes Standpunkt være en Formue, det drejer sig om, naar man ser paa, hvad det bliver til i en Menneskealder. Hvis man derfor bliver ved denne Bestemmelse, kan jeg ikke erkende, at der er øvet Retfærdighed her. Det forekommer mig, at naar Gerningen er den samme, skulle de vedkommende ogsaa nogenlunde virke under samme Kaar. Det skal ikke være givet den ene at se sin Nabo, der virker under samme Forhold og i samme Gerning, faa omtrent 40 pCt. højere Løn som Vederlag for samme Arbejde.

Et andet Punkt, jeg ogsaa kommer til at dvæle et Øjeblik ved, er Forslaget om, at de Kommuner, der siden 1899 frivillig have forhøjet Lønnen, kunne faa Lov til at fradrage dette i den fremtidige Forhøjelse. Dette finder jeg uheldigt. Jeg har allerede hørt Eksempler derpaa, og det forekommer mig, at de i høj Grad ligne de Eksempler, jeg kan fremføre, men det skal dog ikke afholde mig fra at nævne disse. Jeg kan saaledes nævne som Eksempel, at i en Kommune, hvor der er 5 Lærere, blev Lønnen i 1899 fastsat for A til 900, for B til 870, for C til 830, for D til 770 og for E til 725 Kr. Det var altsaa en stærkt faldende Skala fra det første Embedes 900 Kr. til det sidstes 725 Kr. Nu er der senere kommet en anden Kommunalbestyrelse, der har fundet